

Nagy Róbert

A VADONBAN

[kisprózák]

Bevésődés

Anyám magas, izmos nő volt, fekete göndör haja a válláig ért, arca szikár volt, mindig napbarnított. Nem sminkelte magát, nem hordott ékszereket, praktikus ruhákban járt.

Tisztán emlékszem arra a napra, amikor először elvitt magával futni. A három évvel idősebb bátyám ekkor vált le, ettől kezdve ő már magányosan edzett.

Március volt, hétéves voltam.

Puha erdei talaj, rügyező fák, madárcsicsergés.

Négy kilométer volt kitűzve, de én már az első kilométer után ledobtam magam a földre.

Anyám először csak villantott a szemével, majd húzott-vonszolt, végül már kiabált.

A következő kilométer egy leégett fenyvesen vezetett át.

Ekkor már alig kaptam levegőt, szúrt a szívem, fájtak az izmaim. Végső elkeseredésemben a sírást is bevettem. Zengett az erdő, de nem tudtam hatni vele. Végül nagy nehezen bevánszorogtam a célba. Az anyám rám mosolygott, szorosán átölelt és megcsókolt. Másnap kezdődött minden előlről.

De ahogy teltek a hetek, egyre ritkultak a nyafogások, sűrűsödtek az ölelések és a csókok.

Futás közben a tekintetem folyton anyám lábára tapadt, ráhangolódtem a tempójára, felvettem a stílusát, sőt a légzésének ritmusát. Elmosódott körülöttünk a világ, nem volt többé én meg ő, csak mi.

Amikor kezdtem magabiztossá válni, megduplázta a távot. A célja az volt, hogy a nyárra készen álljak az országúti futóversenyekre.

Teltek-múltak az évek, tízéves lettem.

A nyári versenynaptár kihagyhatatlan állomása volt Kanizsa, az egykori Jugoszláviában.

Az első nap programja a 3,6 kilométeres tiszai úszás volt.

Ebben a számban én korábban nem indultam, de anyám úgy gondolta, már elég jól úszok, így nem fogok a hömpölygő, vad Tiszától megrettenni. Megrettentem.

A folyó megáradt a júliusi esőktől, és fákat, gallyakat sodort, és a gallyak közt szemetet. A versenyt végül nem fújták le, de volt, aki nem mert beleugrani a kavargó, iszapos vízbe, nekem ugranom kellett.

Úgy úsztak köröttünk a rönkök, mint a krokodilok; gyakran csak egy pillantást vetettek a zsákmányra, majd komótosan eltűntek az örvényben, hogy a legváratlanabbul bukkanjanak elő. A folyásiránnyal meg egyezően úsztunk, így a hátamba vártam a támadást. Az anyám ezért maga elé küldött, és a testével fedezett. Minden harmadik karcsapásával gyengéden hozzáért a lábamhoz, hogy érezzem, ott van velem.

Másnap következett a 14 kilométeres futás. Forró aszfalt, végtelen tarló, sehol egy árnyékot adó fa, néma táj.

Frissítőtől frissítőig vánszorogtunk.

A távolban lassan feltűnt Kanizsa elmosódott, remegő képe. Még jó pár kilométer volt hátra.

Anyám elkezdett leszakadni. Többször bevártam, de ő csak biztatott; menjek, ne törődjek vele, nagyon ügyes vagyok, majd a célban találkozunk. Nem hallgattam rá. Mögé húzódtam.

Átfutottunk a síneken, majd felkapaszkodtunk a várost védő gátra, és ekkor a tarlók felől meleg szél csapott az arcunkba. Az anyám elkezdte kapkodni a levegőt. Elé vágтам, hogy fogjam a szelet. Visszanéztem rá, de nem tudtam elkapni a tekintetét. A fogát összeszorította, a kezét szorosán ökölbe zárta, szinte éreztem, ahogy a körmét a saját húsába vájja.

Elkaptam a jobb kezét és próbáltam húzni.

– Tarts ki, anya, nincs sok hátra!

Visszaszorított, majd ernyedten elengedett.

Sírni kezdtem.

– Anya, hogy segítsék!?

Megállt. Nagy levegőt vett:

– Győzz le!

A vadonban

Ahogy kapaszkodtunk a folyó völgyből a hágó felé, a sűrű erdők ritkulni kezdtek, a tisztások egyre növekedtek. Július volt, a réteken tengernyi virág, kékek, fehérek, sárgák, és a virágok között százsámra zümmögtek a kolibrik. Ahogy a bátyámmal haladtunk felfelé, színes ruháinkban, hátizsákjainkkal, a kolibrik odaröppentek, körbecikáztak minket, megmegállva a levegőben, majd elillantak a távolba. Dél előtt volt, süttött a nap, nyári szellő fújdogált.

Később a réteket sziklás omladékok váltották, a magas fákat pedig csenevész fenyők.

Majd az omladékok szakadékká mélyültek, és a hegygerinc 8-10 méteresre szűkült. Aznap nem láttunk embert, ám a távolban egyszer csak feltűnt előttünk egy magányos alak. Lassan haladt, nem állt meg pihenni, csak menetelt előre. Amikor fokozatosan beértük, észrevettük, hogy egy lány az.

Tíz perc múlva már a hátizsákjára kitűzött vadonengedélyét betűzgettem. Egy hétre szóló, bárhol felverhető szálláshellyel, szabad tűzgyújtási lehetőséggel tízezer láb tengerszint feletti magasságig.

A negyedik napját töltötte a vadonban, önmagával alkotva csapatot.

Tenzing Norgay hátizsákja volt, azon belül is a cég csúcsterméke, a Chomolungma, a világ talán legrondább, de mindenképpen legjobb hátizsákja, ami jól megpakolva alig volt kisebb nála. Lófárokba fogott hosszú, barna haját a bal vállán vetette át.

Hirtelen megfordult és mosolyogva annyit mondott:

– Hi!

– Hi! – szóltam vissza, kissé megszeppenve.

Váltottunk néhány szót, a térkép is előkerült, de hogy miről beszélgettünk, már nem emlékszem, csak kíváncsi tekintetere, szelíd vonásaira, napbarnította arcára.

Nem értettem, hogy egy vékony, fiatal nő hogyan képes egyedül neki-vágni egy ilyen túrának.

Mi a bátyámmal közösen cipeltük a terheket, és így is majdnem megszakadtunk.

Ráadásul terveink szerint csak másnap délben akartunk leereszkedni a legközelebbi vízforráshoz, a Dragon tóhoz, így aztán fejünként 8 liter vizet is magunkkal kellett hurcolni.

Vajon mi lehet ennek a lánynak a titka?

Újra megindulva, tekintetem a hosszú lábaira tévedt.

Bal vádlóját iszonyú karcolás szántotta fel. Jobb lábán két szétkent szúnyog teteme alatt számtalan csípés... Bárcsak megszámlolhatnám, végigcsókolgathatnám őket, apránként egyre feljebb és feljebb haladva, mászva, kapaszkodva...

Ekkor hirtelen megfordult, és előre engedett.

Azonban még húsz méterre se távolodtunk el tőle, én álmodozva máris a cipőjét fűzőgettem. Majd mohón húztam le sötétbarnává koszolódott hófehér zokniját, hogy hozzáférjek porban fürdetett lábfejehez. A talpán öt víz hólyag, és egy csodálatos vérhólyag kínálgatta magát.

Az egyik nagylábujjának körme már levált, és az új körmöcske éppen hogy csak kidugta fejét. A másik nagyujján a köröm viszont még feketén csillogott, csak most készült leugrani.

Lassan végighúztam a talpán a mutatójujamat...

A nap már lemenőben volt, amikor felértünk a táborhelyre.

A szikláktól védett fennsíkon erdő nőtt, alatta sűrű aljnövényzet, benne tucatnyi tisztás sátorhelynek, és elszórtan néhány fém ételszekrény medve-biztos zárral. A vadórnek igaza volt, a sziklák tövében lévő vízgyűjtő medence júliusra cserepesre szikkadt.

Egyelőre csak mi voltunk ott, de fél órával később Ő is megérkezett.

A közelébe lopóztam, hogy meglessem sátorállítás közben. Tűzpiros Reinhold Messner sátra volt, a sátrak királynője, a királynők sátra.

Miután az utolsó tartócöveket is leszúrta, eltűnt az erdőbe. Ekkor jött el az én időm.

Odalopóztam a hátizsákjához, beletúrtam, valamit megmarkoltam, elosontam.

A sátram magányában elővettem a zsákmányt... az oltási könyvét.

Kinyitottam, és mélyet szippantottam belőle.

„Hepatitis A”, „Hepatitis B” – Jó-jó, ez nem annyira izgató. Lapozzunk!

„Colorado tick fever” – olvastam, és egyre szaporábban vert a pulzusom.

„Japanese Encephalitis” – Hoppá! – mondtam, és megtöröltem a homlokom.

„H5N1” – Ez az egyik kedvencem! – és már lángolt az arcom.

„Ross River virus” – láttam, és ájuldoztam.

„Bacillus patagoniensis”. – Te, istennő! – kiáltottam, és fejet hajtottam.

Kábultan tápázkodtam fel, majd feltépem a sátrat, és megindultam.

Megindultam, hogy magamhoz szorítsam, hogy megcsókoljam, hogy ápoljam a küzdelemben szerzett sebeit, hogy megértsem vad lelkét.

Láttam, hogy a sátra előtt áll, és valamit csurgat, csöpögtet, töltöget.

Néhány méterre előtte megálltam.

Ő kérdőn rám villantott a szemével.

A trikóját átszúrták felém meredő mellei.

Jobb kezében egy sárga folyadékkal teli tasakot tartott.

Bal kezében egy Uluru vízszűrőt markolt.

És az átszúrt folyadék a gumicsövön át a kulacsába csurgott.

Az utcán

Március utolsó napja volt, a nap magasan járt.

Megnéztük a Ferenczy-kiállítást a Várban, majd hosszú sétára indultunk, órák hosszát tartó sétára. Beszélgettünk, csak beszélgettünk, a lábam egyre fáradt, neki már a szandálja is kezdett szétesni, mégis kitartott. Ülünk be ide, csüccsenjünk le oda, ajánlgatta. Még egy kicsit menjünk, mondtam, legalább az Oktogonig... és ha már itt vagyunk, térjünk be a Király utcába, és akkor mindjárt ott a Damjanich utca.

Nem értette, hogy az első randink miért vált teljesítménytúrává. Ez valami teszt?

A Városligethez közeledve fellázadt, és az Ajtósin lévő romkocsmát, a Dürer Kertet jelölte meg végcélnak.

Elkaptam a kezét, de olyan remegősen szorítottam, hogy válaszul keményen visszamarkolt, és határozott léptekkel megindult velem a Dürer Kert felé.

A kocsma bejáratánál előretolt, mégis csak a férfinak kell elsőként belépnie.

Korán volt még, éppen csak sötétedett, senki sem volt a pult mögött, üres székek, asztalok mindenütt. Ő is belépett, és ragadozóként kezdte pásztázni a terepet, majd a kocsma legeldugottabb, legsötétebb zugába vezetett.

Leültünk egy kanapéra. Hozzám nyomta a combját.

A szeme csillogott a sötétben, és várakozóan mosolygott.

Lassan közelítettem a számat a szájához.
Bátortalanul megpusziltam.
Ő átdugta a nyelvét.
Óvatosan megérintettem a térdét.
Ő belemarkolt a fenekembe.
Gyengéden megfogtam a vállát.
Ő elkapta a nyakamat.

Új Forrás, 2017/1.